

Plavba pro děti 2010

Místo : **Chata Bumbálka, Špindlerův Mlýn**

Datum : **22. – 28. 8. 2010**

Účastníci : **Dětský domov Ústí nad Labem, Dětský domov Zvíkovské Podhradí**

Instruktoři: Jana Ryantová, Marek Brada, Radek Darebný

Úvod

Do rozjetého projektu Piráti z Karibiku jsme nastoupili jako nováčci a tak jsme se možná nejvíc naučili my, instruktoři.

Z obou dětských domovů dorazily stejně početné výpravy 10 dětí a 2 vychovatelů. Věk dětí se pohyboval od 6 – 17 let a během kurzu jsme dokonce oslavili jeden vstup do dospělosti. Věk vychovatelů mi není znám, ale elán, se kterým postupem času všichni běhali po lese, věkové rozdíly mezi dětmi, instruktory i vychovateli téměř smazal. Ubytování jsme byli na horské chatě Bumbálka. Ochota personálu neměla konce a kdo si přivezl předsevzetí zhubnout, ten ho holt musel ještě o týden posunout.

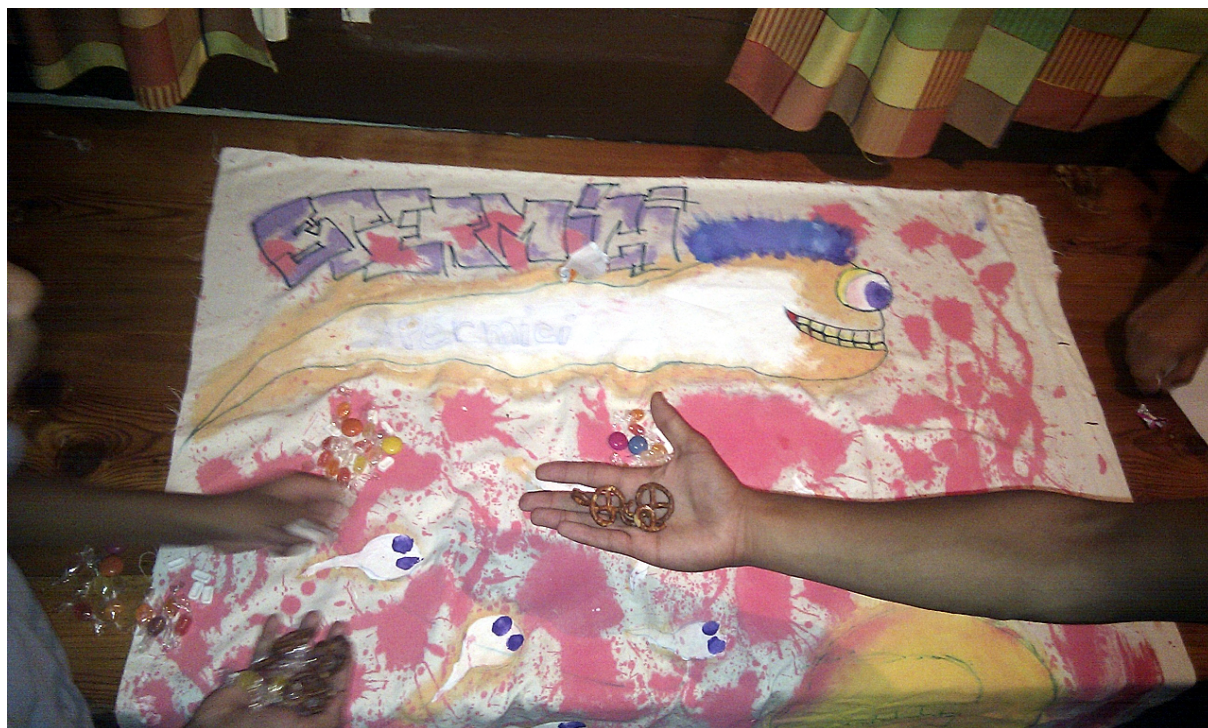
Téma, motiv

Tématem letošní Plavby byly hory, jak by také ne, když jsme byli na úpatí Krkonoš. Postupovali jsme po stopách expedice Bumbálka. Na chatě byl před časem nalezen deník,

který popisoval jejich snahu o výstup na vrchol vysněné hory. Neskonalou snahu, která však skončila tragicky...

„Cesta byla náročná, ale dopředu nás hnal adrenalin v krvi. Komunikaci mezi sebou jsme omezili jen na základní lezecké povely – lezu, jistím, povol, atd. Nejvíc teď bojoval každý sám se sebou. O to větší byla radost, když jsme stanuli pod poslední ledovou stěnou. Čekaly nás poslední metry lezení a za nimi – vrchol! Bože můj, my ho měli na dohled! Tatam byla únava a vyčerpání. Pohled na vytoužený cíl nám vlil novou krev do žil. Nečekali jsme ani chvíli a pustili se do výstupu. Jen Tenzing si mumlal pro sebe něco rodnou řečí. My jsme tomu ale nevěnovali pozornost. Tak jsme byli zaslepeni vidinou úspěchu! Zpátky do reality nás vrátil až první náraz studeného větru. A hned druhý a třetí, byly tak silné, že bylo téměř nemožné udržet se zmrzlýma rukama cepínů. Do obličeje se sypaly kousky ledového prachu, který nutil zavřít oči...“

Každý den jsme ukrajovali z deníku část a zažívali tak podobné situace jako kdysi horolezci. Hlavním motivem samozřejmě bylo tentokrát dokončit expedici úspěšně.

Motivem programu byla hra. Chtěli jsme, aby si všechny děti mohly celý týden hrát.

Protože hra není jen prvoplánovým prostředkem, jak vyplnit čas, protože to není jen honba za výsledkem, soutěž o to, kdo je rychlejší, šikovnější, kdo má větší štěstí – všechno to jsou bezesporu důležité činitele a vstupy – ale hra je především prostředek. A my sami si můžeme určovat, kam jejím prostřednictvím směřujeme. A také protože si myslím, že v dnešní době si

děti přestávají umět hrát. Svět před ně staví nepřeborné možnosti vyžití, tělesného i duševního rázu. Zážitky se k nám dostávají ve formě hotového balíčku v nejrůznějších lanových centrech, skáče z mostů a přitom sebevrazi nejsme, jezdit na lyžích seshora dolů už také nikoho nebaví, technicky je každá další generace o kus zdatnější. A samostatnější!

Možností je moc, ale ne vždy to znamená, že to je snadnější. Děti mnohem dříve řeší reálné životní problémy, spravují si vlastní finance, mají partnerské vztahy, stěhují se do zahraničí. A kde je mezitím vším prostor na hru? Není. A přitom jednou za čas si potom většina z nás zatouží hrát. Ale ono už to docela dobře nejde. Myslíme jinak – totiž, hlavně myslíme! Hrajeme jen když máme čas, jen tak, aby se nám a nikomu a ničemu jinému něco nestalo, vhodně se oblékneme... a spontánnost, se kterou jsou schopné hrát si děti, už převážná část z nás nenajde. A dostala – li se k nám tato možnost, chtěli jsme ji využít.

Hra je činnost, při které v zásadě navozujeme reálné situace. Samozřejmě, někdy nereálným způsobem. Ale při hře se učíme jednat a to relativně bez nebezpečí. Je mnohem snazší prohrát při hře než v životě. A tím hra své hráče učí.

Podle toho jaké si vybereme zaměření hry, vybíráme i zkušenosti, které si hráči odnesou. Se skupinou se nejčastěji sleduje postup od seznamovacích přes kontaktní, důvěrové hry až po problémové, ale nemám odvahu to s jistotou tvrdit, protože ten postup závisí téměř vždy na instruktorovi a vždy na skupině. Tohoto plánu jsme se drželi my. Ale dost teorie...

Program kurzu:

Neděle 22. 8.

Děti ze Zvíkovského Podhradí dorazili už na oběd, odpoledne tedy měli volný program.

Večeři už stihli i děti z Ústí, program tedy začal po večeři.

Večerní program : - úvodní scénka – nešťastný konec Expedice Bumbálka, první čtení z deníku

- seznámení se jmény, hromadné hry

Pondělí 23. 8. (*deník – příjezd do základního tábora, poznávání okolí*)

- rozcvička – bojový rituál novozélandských domorodců – haka

Dopolední program: - rozdělení do dvou expedic – namíchání z obou domovů, různá pohlaví, různé věky

- program v expedicích – seznámení v expedicích, procházka v blízkém okolí, kontaktní hry ve skupině; sbírání dřeva

na večerní oheň

Odpolední program: - druhé čtení z deníku, na základě toho potom

- v expedicích – skalní golf, míchání lektvaru pro člena expedice
postiženého vysokohorskou nemocí

Večerní program : - slavnostní zahajovací oheň, zpívání

Úterý 24. 8. (aklimatizace na vysokohorské prostředí)

- rozevčička – výběh na kopec

Dopolední program : - aklimatizační výlet – náročnou pasáž jsme překonali všichni navázání
na laně; výlet na vrchol Šeřína

Odpolední program : - kontaktní hry v celé skupině

- v expedicích – vysokohorský kvíz

Večerní program : - v expedicích výroba reprezentační vlajky

Středa 25. 8. (nevhodné podmínky pro výstup, čas trávený s ostatními expedicemi v základním táboře)

- rozevčička – hledání orlího vejce

Dopolední program : - paměťová hra – cesta do pravěku

- hra na zahřátí, běhací, hromadná – průjmy

Odpolední program : - hra problémová a taktická – klání národů, kombinace různých disciplín,
zaměření na domluvu a spolupráci

- příprava ohně

Večerní program : - oslava 18tých narozenin

- přednáška Marka Polana

- oheň – buřty, zpívání

Čtvrtek 26. 8. (pokus o zdolání vrcholu)

- celodenní výlet – děti se rozdělili do tří skupin, 11 nejodvážnějších vyrazilo s Markem
pokořit Sněžku; na trasu přes Medvědí, Zlaté Návrší a Dvoračky se s instruktory vydaly 3
neméně odvážné dívky; své si užilo i zbylých 6 koňáků, kteří vyrazili s Lenkou na huculskou
farmu; počasí nepřálo ani jedné skupině, o to silnější však byly zážitky a o to víc hřál pocit, že
všem se nakonec vrchol dobýt podařilo

Pátek 27. 8.

Dopolední program : - věnovaný poslednímu soupeření mezi expedicemi – hry uvnitř v klubovně; problémová hra stavba věže
- zadání večerního představení

Odpolední program : - příprava představení

Večerní program : - samotná představení

- slavnostní ukončovací oheň, úprava uvnitř
- vyhodnocení, předání cen
- předání diplomů
- poděkování, ukončení
- zpívání

Sobota 28. 8.

Děti za Zvíkova odjeli hned po snídani, dětem z Ústí jel autobus až po obědě, dopolední program měli volný.

Závěrem...

Pro děti, které jsou zvyklé jezdit na každoroční Plavby byl letošní program překvapením. Nejen pro ně. Hlavně pro starší účastníky bylo toto překvapení nelibé. Těšili se na návštěvu lanového centra, aquaparku a jiných atrakcí. Jejich nelibost chápu. Naším záměrem ale bylo využít možnosti být v přírodě a podobné atrakce nechat alespoň týden za zády. Když ale i starší přistoupili na to, jak je pro ně kurz přichystaný, nálada se obrátila k lepšímu. Samozřejmě si nedělám iluze, že takové jsme tím nadchli, ale na nich samotných byli vidět, že jim na výsledku či dílčích výsledcích záleží. To považuji ze velký přínos, rozdíl mezi nechutí na začátku kurzu a energií na jeho konci. Že jsem schopen se zbavit předsudků a umíněnosti a něco zažít.

Nepřehlédnutelný byl i vývoj spolupráce, která na začátku byla nulová, v některých momentech až negativní, když se „spoluhráči“ mezi sebou nepěkně shazovali, a na konci...byla. A to i ve chvílích, kdy se nikomu spolupracovat nechtělo. Uvědomit si, že někdy je lepší se zapřít a i když jsem mezi lidmi, které bych nejradši neviděl, že i tehdy je lepší táhnout za jeden provaz, byť jen po dobu nutnou – to si uvědomit bývá problém pro každého. A pro každého, stejně jako pro ně, ještě mnohokrát bude. Ale tu zkušenost mají a mohou se k ní vracet. Tak jako se k ní nejspíš vrátili na tomto kurzu.

Ale největší přínos si nese každý sám v sobě. Pro každého je to něco jiného, pro někoho výstup na horu za nelidského počasí, pro jiného donést štafetu jako první a pro někoho třeba nasbírat ovčí trus. I kdyby si někdo užil „jen“ pěkný poslední týden prázdnin v přírodě a někdo se jen dobře vyspal – zážitek si odnáší.

